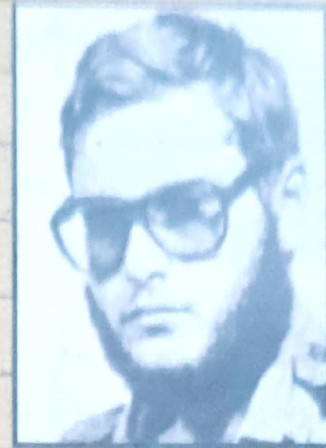

טורי גינזבורג בוריס
2277163
בן אלה ושלמה
נולד ב- ד' אלול תשי"ז 31.8.1957
התגייס לצה"ל בינואר 1976
שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)
נפל ב- כ"ה אדר א' תשל"ח 4.3.1978
בעת מילוי תפקידו.

בוריס גינצבורג,

בן שלמה ואלה. נולד ביום ד' באלול תשי"ז (31.8.1957) במינסק שברוסיה. בסוף אקטובר 1973 - בעיצומה של מלחמת יום-הכיפורים - עלתה המשפחה לארץ, ולאחר שהייה באלפן בקרית-טבען השתכנה בקיראן. בוריס הספיק ברוסיה לסיים תשע כיתות בית-ספר. הוא נמנה עם טובי התלמידים, הצטיין במיוחד במקצועות הריאליים ונטל חלק בחוגים למתמטיקה, פיסיקה וכימיה. הוא היה חברותי ומקובל מאוד על חבריו בזכות נכונותו לעזור להם אף מעבר לגדרש. המורים חזקו את כישורונתיו ואת יושר-לבו.

בוריס היה בן שש-עשה כשעלה לישראל. כדי שיתערה מהר בחיי הארץ ובתרבותה החליטו הוריו לשלוח אותו לפנימייה לשש-כך בחרו את בית-הספר התיכון-חקלאי שבכפר-הנוער 'מאיר שפיה'. ואמנם, תוך זמן קצר כבש בוריס את אמונם ואהדתם של חבריו-ללימודים, על-אף קשיי ההסתגלות לשפה העברית. גם בלימודים עשה חיל, וכאשר נמסרה לידיו תעודת הבגרות. התגבסו בה ציונים שרובם 8 ומעלה.

בינואר 1976 הגיעה שעתו של בוריס להתגייס לצה"ל. הוא היה מעדיף להצטרף לחיל-התותחנים, אבל השלים גם עם העברתו לחטיבת גולני. הפרופיל הרפואי שלו לא היה גבוה ביותר, עם-זאת היה בעל גוף מוצק וניחן במידה רבה של סבילות, ובכוחם של אלה עמד באימונים הקשים של חיל-הרגלים. לאחר הטירונות נשלח ל'גדוד הבוקעים הראשון' בגדוד עבר קורס קשרי-חי"ר וקורס מפעילי מרגמות בינוניות, ובשניהם הצטיין. הוא התאקלם מהר במחלקה, שרוב חייליה היו ילידי-הארץ, והיה לאחד המובילים בה. הוא היה חברותי מאוד, חרוץ וצנוע. ידו היתה ככול וכלי להתרברב.

אף-כי היה שונה מחבריו, כל-מי שלמד להכירו אהב אותו. היה נוח לתקשורת וגלוי-לב. חבריו מרבים לשבחיו על מידותיו הטובות ועל מעשיו הטובים. הוא נטל חלק בחדירות לדרום-לבנון, ואחד מחבריו יודע לתאר, כיצד היה עליו ומשעשע מעברו האחד של קו-הגבול - ורציני ואחראי מעברו האחר. בוריס היה לדוגמה בכל הקשור בעזרה לחיילים - אם במסעות ובאימונים ואם בחיי היום-יום. הוא עשה את הדברים בדרכו המיוחדת שלו, ולרוב הצליח, להפתעת המפקדים והחיילים.

במחלקתו היה לבוריס חבר-לנשק שקשר עמו קשרי-ידידות מיוחדים - צ'רלי בלסון, עולה חדש. ביום כ"ה באדר א' תשל"ח (4.3.1978) יצאו השניים ברכבם לסיור להכרת גזרת החרמון, ולא שבו עוד לבסיסם. הם נפלו במילוי תפקידם. בוריס הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין העבאי שבקרית-שאל. השאיר אחריו הורים ואחות.

החברים הנציחו את זכר השניים בגל-עד שהציבו במקום נפילתם, וכן בחוברת-זיכרון בשם 'הרהורים וזכרונות על בוריס וצ'רלי ז"ל'.

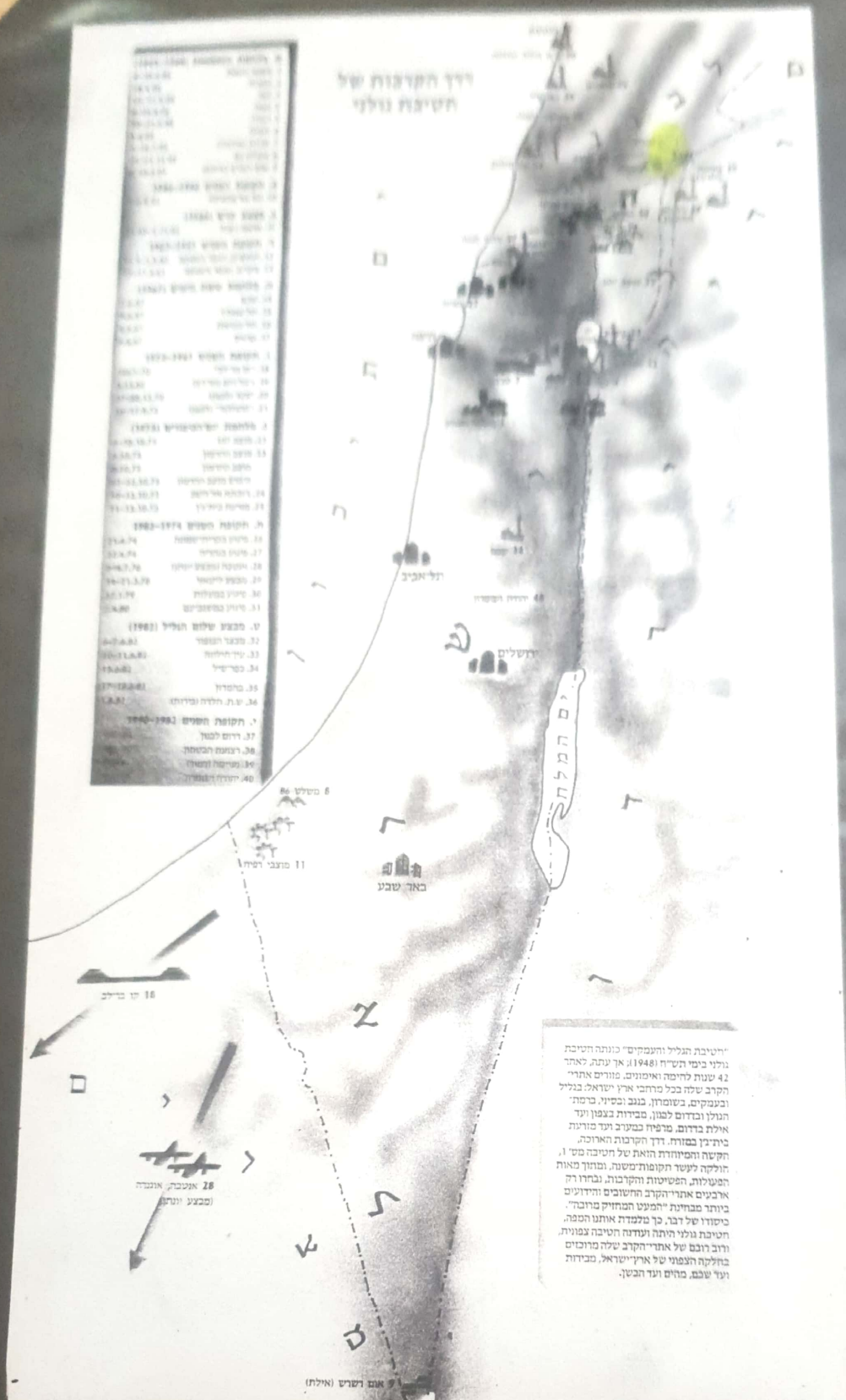
פעילות החטיבה בתקופת שירותו של בוריס גינזבורג ז"ל

המאבק בארגוני המחבלים (1974-1978)

בתקופת השנים 1974 עד 1978 (בין מלחמת יום הכיפורים ומבצע ליטאני), נמשך המאבק הצבאי נגד ארגוני המחבלים, וכל הפעילות המבצעית של לוחמי גולני באותה תקופה בין "אימון קיץ" ל"אימון חודף" התמקדה בסיוורם, מארבים, חדירות ופשיטות נגד בסיסי מחבלים בדרום-לבנון, ובקרבות לחילוץ בני-ערובה ב"פיגועי-מיקוח" בתחומי ה"קו הירוק".

כתוצאה מן הפעילות התבלנית נהרגו באותה תקופה (1974 עד 1978) 221 ישראלים ובהם 63 חיילים, ו-1072 נפצעו בהם 173 חיילים. כ-460 מחבלים נהרגו (מהם כ-300 ב"מבצע ליטאני") ו-96 נעצרו. שנות השיא של הפיגועים הרצחניים היו בשנים 1974-1975 ובמהלכן בוצעו 36 חדירות של חוליות מחבלים מלבנון, מסודיה ומירדן. רוב המחבלים, שחצו את גבול המדינה, נהרגו על-ידי כוחות-מרדף של צה"ל תוך שעות ספורות ממועד כניסתם לשטח המדינה, אך מיעוטם חדרו למרכזי אוכלוסייה ויישובים וביצעו מעשי טבח ללא אבחנה. כמו כן היו בשנים 1974-1975 170 הפגזות של "קטיושות" על יישובים ישראלים בצפון הארץ; רובם ככולם גורו מתחום דרום לבנון.

מפת הקרבות של חטיבת גולני

אימוני החטיבה בתקופת שירותו של בוריס ז"ל

בוריס גינזבורג ז"ל

תעודת הבגרות של בוריס ז"ל

הבוגר(ת) המצויין(ה) עם תוס' לימודיו(ה) בבית הספר ולאחר שיעבוד(ה)
בבחינות הבגרות את הציונים הבאים:

הציונים	המקצועות	הציונים	המקצועות
*****		8 טוב.....	תב"ך
		8 טוב.....	עברית
		8 טוב.....	רוסית
		8 טוב.....	מתמטיקה
		9 טוב מאוד	פיסיקה
		8 טוב.....	ידע העם והמדינה טוב.....
		8 טוב.....	היסטוריה
		9 טוב מאוד	כימיה
		6 מספיק...	ידיעת הארץ
		9 טוב מאוד	חינוך גופני

על יסוד לימודיו(ה) בבית-הספר ותוצאות בחינות הבגרות
ניתנת לבוגר(ת) תעודת בגרות זו המזכה את בעליה
להתקבל למוסדות להשכלה גבוהה בכפוף לתנאי
הקבלה הנהוגים בכל אחד מהמוסדות.

חבר המורים

י. ש. י. ה. ר. (ח.)

מנהל בית הספר

המנהל הכללי
משרד החינוך והתרבות

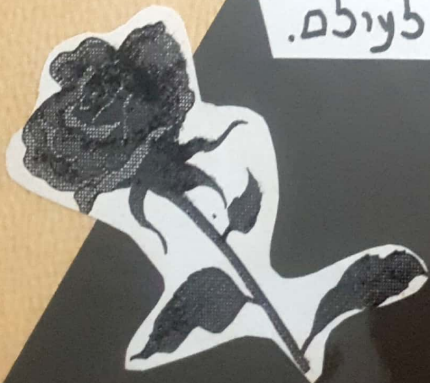
ירושלים, יום כ"ז בתשרי תשל"ח / 9 באוקטובר 1977

דירוג הציונים: 10-מצוין, 9-טוב מאוד, 8-טוב, 7-כמעט טוב, 6-מספיק, 5-מספיק בקושי, 4-פחות מ-5, לא מספיק.

שיר הרעות

יהיו נא שורות הללו קצרות
בת שחיק נעצבת.
לחבר ידיד ורע ציון ומצבת.
הרבה אני רוצה לומר,
על אחים שנפלו ביד הגורל המר
אני רוצה לצעוק אליו, אל זה שבמרומים
מדוע הנחת להם ופניך אטומים?
בתרמילך אתה נושא מטען של רחמים.
איפה הפקרת אותם התמימים
במסוה של עץ עצמת עין,
והמה לא הספיקו לפרוח עדין
בזדון, אזניך אטומות משמוע
והם רק בקשו לגדול ולפרוח
סביב המדורה לא נוסף עוד לשבת איתם
אבל הם בנינו צחוקם ועדודם
לא נניח להם ללכת כדממת הליל
הם לנצח אתנו ואנחנו אתם
הרעות הזו לא תימח לעולם.

מפני (האש) נ

עוד דום שושי שלה יוצאים הביתה
אלהת ערב "חגיגות" והיטר לאהל,
שוילי מחלבש על הפרומט המחלקתי
זריח הקפה עולה באפינו,
רובי תופס את הגיטרה ומנגן,
אלכזון מתחיל לשיר פשרורו מצטרף אליו
החברה תופסים אומץ וחופ חשירה קולחת
ומצב רוח מרומם.

כורים שלנו מוציא מהארגז את ההמחקה שהכין לנו
מספר עוגות שהצליח לפחוב מהמטבח
ולקול חשואות החברה מרביצים ח'עוגה
ושוחים קסח.

תגרי ווקנין מנצחים על הבריות והמחלקה מחגלגלת מצחוק
צ'רלי תופס את הגיטרה ומתחיל לבנג.
החברה משתתקים ושירים שקטים ויפים להפליא מושמעים מפיו
משחו מבקש שיר מסוים בצרפתית וצ'רלי אינו מסרב ושר.
כורים שר וצ'רלי מנגן...

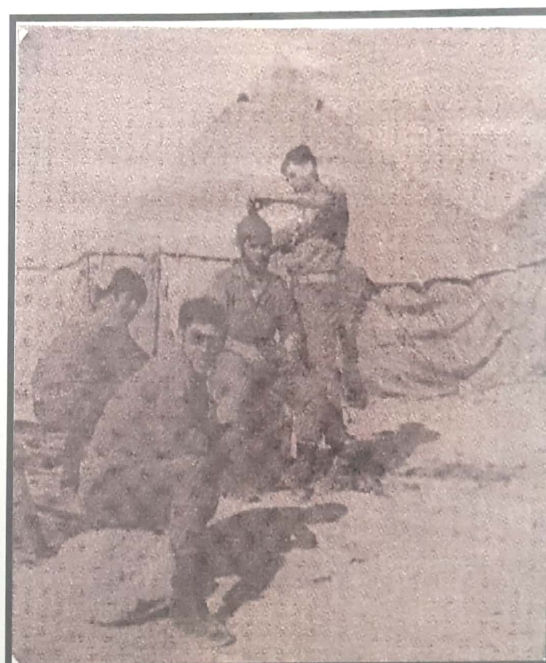
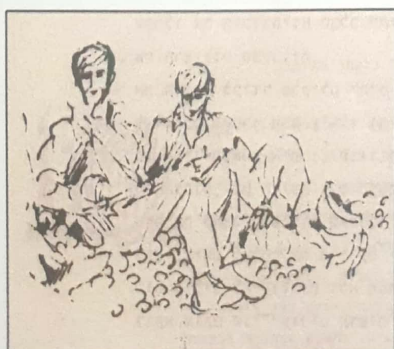
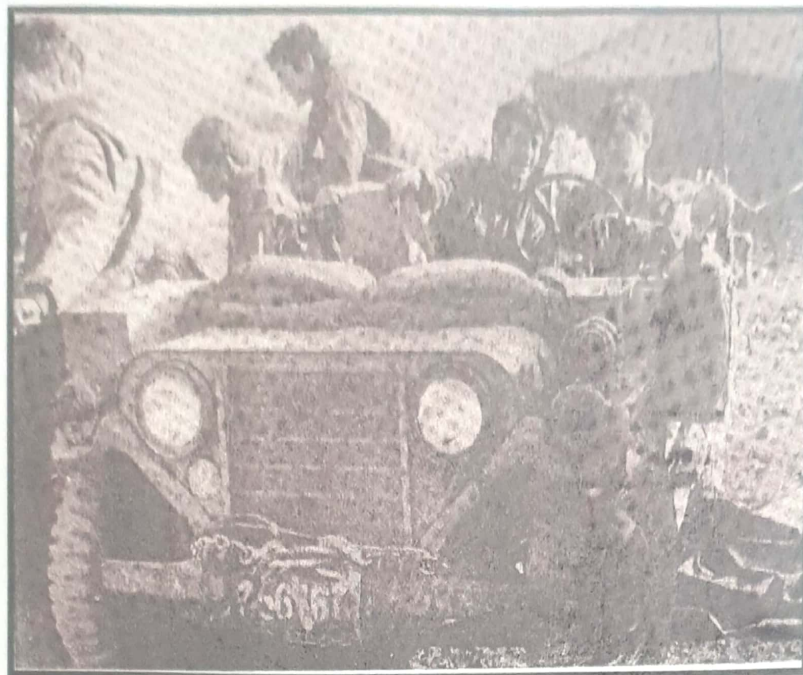
זוכרים את לילות השיר
נו, בטח אפשר לשכוח
או סתם את הימים כשהתחשק לעשות שמח
ובוחרים בקורבן כדי לחגוג לו את יום ההולדת
אף כשזה חל רק בעוד מספר חודשים
שרים זוללים ומאזינים, סתם מאושרים...

צ'רלי ובוריס אינם עמנו עוד
אולם זכרם ילווה אותנו לעולם
לעולם לא נשכח אתכם
מ ב ט י ח י מ !!!

דודו

תמונות של חבריו מהמחלקה

בוריס וצ'רלי חברו

שנהרגו בהתהפכות נ"נ

בשעת סיור בחרמון

ב ו ר י ס

חייל חכם ופשוט
על כולם אהוב,
גם באמון גם במנוחה
תמיד אהב לדבר
הציע ואמר
תמיד מה שחשב.

את בוריס אני מכיר עוד
מהטירונות,

בחור נחמד וצעיר
על מפקדים אהוב.

עם כולם הגיע לגדוד
לקו ולא לאימון
לאחר תקופה יפה ברמה
ירדנו לאימון בבקעה
היה לו מעט קשה

אבל מיד הסתגל לעובדה
וגלה ידע והכנה.
בכל השטחים, ביחוד במרגמה
והפך לטוב במחלקה.

אך הגורל התאכזר לו
צעיר עזב אותנו.
קשה בלעדיו במחלקה
וגם בכל הפלוגה
אנו אותו נזכור
בכל רגע ומאורע,
בכל מקום ופינה
בוריס בליבנו לעד.

צ' ר ל י

צעיר באת למחלקה
ואתה עדיין טירון,
אבל אותנו עזבת
גבר חסון וגיבור.

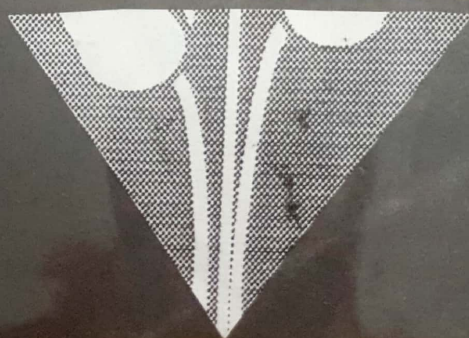
תמיד מסודר היית
לפינה יפה באוהל דאגת
וגם את הפק"ל לא הזנחת
כי פשוט חייל משקיע אתה.

יחד עם המחלקה ישבת
אחרי מסע ואימון,
אחרי ריצה ותירגול.
את הגיטרה אהבת,
ויחד עם כולם שרת
חבר טוב לכולנו אתה
ולעולם אותך לא נשכח.

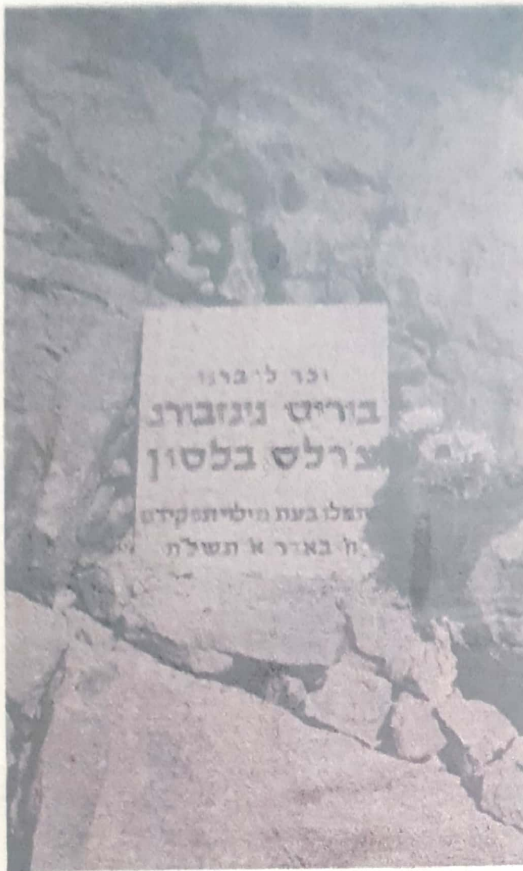

חיי אדם כטיפות טל
באות מאין הסוף ואף חייקו נוסרות
באלבן הבקרים צוחקות בשלל און
וצל סיכו של יום - אנוצות.

חיי אדם - כרסיסי גל,
פורצים אתהום רבה ואף חיקה צונחים
ברצאת מפץ לונבים אף מול חופים
ובאדוות שלווה - שוויט.

לזכרם

אתה עומד נדהם
מול האבנים, המצבה
וממשיך והולך, מביט לצדדים
האומנם?

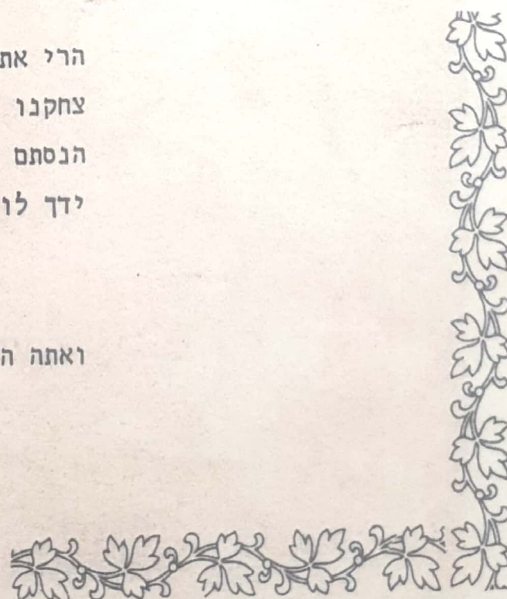
ידך לופחת בכוח את הנשק
הדמעה מתגלגלת וזולגת
אינך מוחה אותה
ועוד אחת
ועוד אחת...

לבכות? הרי אנחנו גיבורים
המחנק בגרון, אינך יכול
עומדים ליד הקבר הפתוח ומביטים
היתכן?

הרי אתמול היית עימנו
צחקנו יחד ושרנו
הנסתם הגולל?
ידך לופחת קובץ עפר
הלחיות את המת?

ואתה הולך ומסתובב ומביט
אולי?

דודו..

לכתוב על בורים זה כמו לחזקר
בתקופה נפלאה שנחיים חמימות בגדוד,
וכמוכן בתקופה הטירונות שחלפה, לכן
אני גאה לכתוב חרוזים אלו איך
אתנו אותו כולם. זה לא פלא שהוא
בא אלינו מרוסיה תרופה לארץ
ישראל שלליבו הייתה קרובה,
לגמור את תקופת שירותו,
גאה היה בגולני חילו.
היית לנו כאח דואג
ולמענינו היית גם שואג.

חברים כותבים לזכרו

של

בוריס גינזבורג ז"ל

מפקדים נלחמו כדי שתיבחר להיות בצוותם
מכיוון שבנוסף למקצועיות שהוכחת היית הבדרן-מכולם
כשהיינו יחד טירונים היה הכל בו
ועידוד קבלנו ממנו עם חיוכו
בלבנון הוכחת את כל כישוריך
זריזות, מקצועיות, אחראיות כן, אלה היו ימין.
אף כשהיינו רעבים רק ללחם
התבשיל שבוריס הכין היה אפילו עדיף משקם.

הוא היה אתנו זמן רב
ואתנו בוריס תשאר לעד.
איך הוא הלך להגן על המוצבים
והביתה הוא לא שב, לשכונה, להורים.
כי קרתה תאונה, תאונת דמים
אי שם במעלה החרמון
יחד עם חברו צ'רלי בלסון...

אדי אלברט

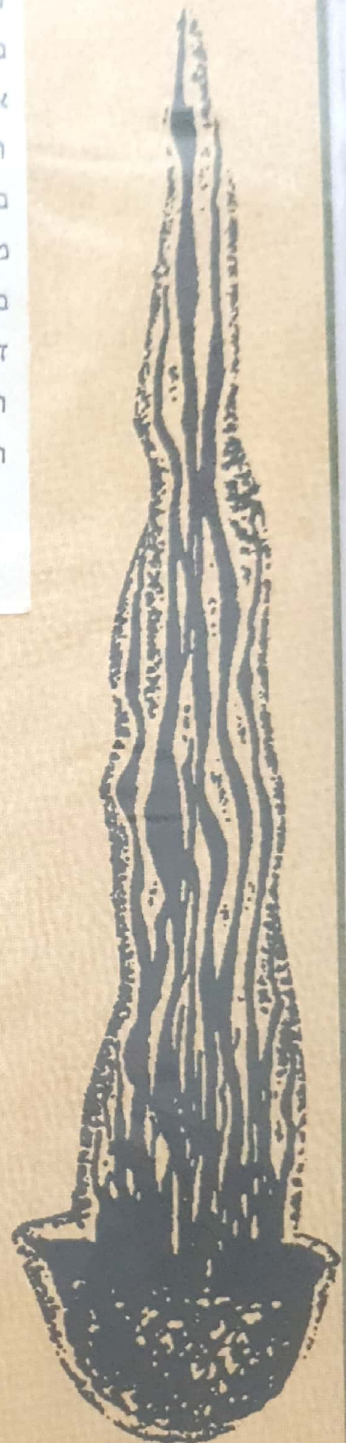

בוריס! כחייל היה בוריס הטוב במחלקה ובהצלחה לא מבוטלת
היה גם מחליף מפקדים בחקופת הקו.
כחבר היה בוריס לדוגמא בכל הקשור בעזרה לחברים
אם במסעות ובאימונים ואם בחיי יום יום במחלקה
בוריס היה כלבוניק. מעולם לא חסר לו דבר ותמיד היה
נוחן לחברים.
בוריס אהב לעשות דברים בדרכו הוא, הוא היה עקשן
אך מוזר כי תמיד צדק, תמיד הצליח בדרכו שלו.
ועל זה כבדוהו תמיד מפקדים כחיילים, כך התנהלו דברים
בפלוגה אם נזכור ארועים משמחים כימי הולדת, או
מסיבת שחרור היה בוריס מבקש לשיר שיר זה או אחר
ברוסית היה נעתר לבקשת החברה ושר ברוסית.
זהו חלק מהווי מח' מרגמות ופלוגה מסייעת, בוריס
וצ'רלי היו ותיקים והיו חלק בלתי נפרד מהמחלקה ומהפלוגה
ותמיד היו.

אילן רז

שאלה לי אליך אלוהים: "למה, למה תמיד הטובים הולכים"
למה גם לי זה צריך לקרות? למה גם אני חייב לאבד חברים?
אלוהים, אלה החברים הכי טובים..."
קשה, קשה להאמין שבאמת הם הלכו
הרי רק בכדי להנות מטיול נסעו.
העינים דומעות, אין כבר כח לבכות
אך האמהות עדיין בוכות, איש לנחמן לא יכול
נושאות עניהן הדומעות אליך ושואלות "אם נתת למה לקחת,
למה מוקדם כל כך?"

אלגלי משה

גודל האכידה

אין שום מילה בשום ספר המזכר לי,
המסוגלת ביחד עם עוד מילים לתאר את גודל האכידה.
אין אף אמצעי אמנות שאפשר להעזר בו
בכדי לתאר מיחם צ'רלי ובוריס.
כל מה שבותר לי הוא לנסות, לנסות ולהתקדם.
אך נסיונות אלו נועדו לכישלון מתחילתם, בזה אין ספק.
חאנונו לי באמונה מלאה שבתור אחד שמתמר להגיד
"הכרתי את צ'רלי ובוריס טוב".
כי כל מה שנכתב עליהם הוא בספקנות מילים המעטה,
כך שריר וקיים.

אילן רז

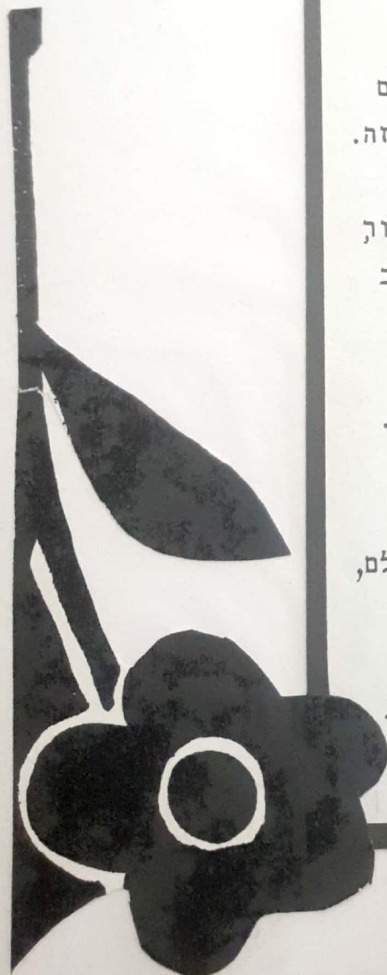
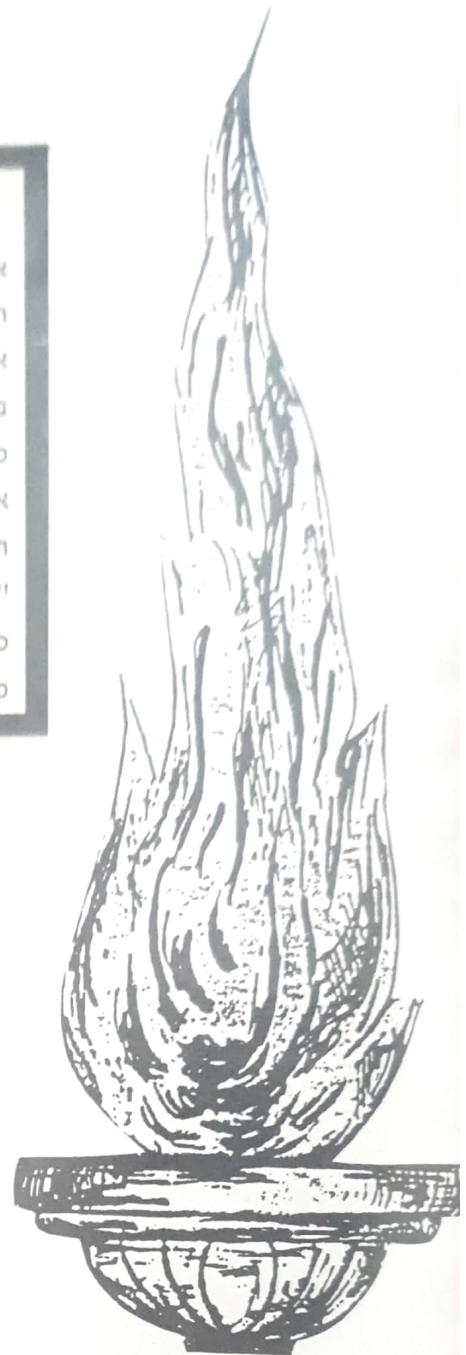
ה ע ו ל ם

אם העולם הוא יפה
אז למה בחורים מתים.
אם בחורים טובים ויפים
אז למה הם לא בעולם הזה.

כולם אומרים העולם אפוף,
אבל כולם מרגישים בטוב
יום אחד עוזב אדם
לעולם אפל ושקט
ואז כולם מרגישים ברע.

המח הקטן של האדם
לא יכול להבין את העולם,
אבל אפשר רק להמשיך
לחיות ולקוות
שהיו ימים טובים יותר.

אשר אלבז

הרהורים וזכרונות על

הורים וצירי צ"ל

אנכא בחרמון

כח' באדר א' תשל"ח

מרטין ואני עמדנו על הזלדה והמתנו למוטי,
 מוטי בקש שנמתין מס' שניות כי ברצונו להודיע לנו משהו
 "הקשיבו חברה למחלקה שלנו קרתה תאונה צ'רלי ובוריס נהרגו"
 הוכנו כהלם, מס' שניות נשארו עומדים במקומותינו כמסומרים
 ראשון התאושש מרטין והכריז: "זה לא יכול להיות זו בטח טעות"
 "זה בלתי אפשרי" ניסה לשכנע את עצמו ואותנו.
 לא ידעתי באיזה צורה להגיב ומה לאמר. ניסיתי לנשום שפתיים,
 להתאפק, אך שום דבר.
 סירבתי להסכים עם העובדה, ניסיתי לשכנע את מוטי שיברר שוב
 אבל זה היה בטוח.
 ניסיתי לתאר את המחלקה ללא צ'רלי העליז בעל לב הזהב שתמיד
 מתנדב גם כאשר מבקשים ממנו לנדב משהו אחר.
 צ'רלי שכל ערב מחזיק את הגיטרה ומכריז "חברה אני בטיסה"
 וסוחף את כל המחלקה לשירה עליזה.
 כיצד אפשר להסתדר ללא בוריס שתמיד דאג לטובת המחלקה תמיד
 דאג להשלים את החוסרים של חבריו.
 כחייל וכחבר היה מעולה. מפקדים וחיילים, ידעו שברוב
 הויכוחים היתה ידו על העליונה.
 וכשהפסיד לא היה מנסה להצטדק אלא הכריז "טעיתי",
 קשה, קשה להיות בלעדי שני חברים שהיו ואינם.
 שני חברים שבמותם הותירו מחלקה המומה אשר פצעה לא יגליד
 לעולם.

אלגלי משה

אתה עומד נדהם
מול האבנים, המצבה
וממשיך והולך, מביט לצדדים
האומנם?

ידך לופתת בכוח את הנשק
הדמעה מתגלגלת וזולגת
אינך מוחה אותה
ועוד אחת

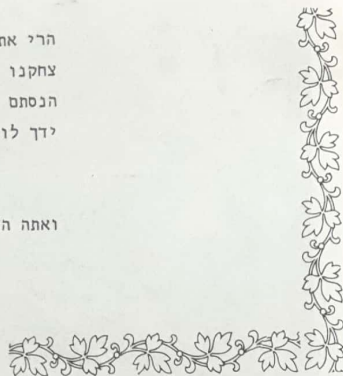
ועוד אחת...

לבכות? הרי אנחנו גיבורים
המחנק בגרון, אינך יכול
עומדים ליד הקבר הפתוח ומביטים
היתכן?

הרי אתמול היית עימנו
צחקנו יחד ושרנו
הנסתם הגולל?
ידך לופתת קובץ עפר
הלחיות את המת?

ואתה הולך ומסתובב ומביט
אולי?

דודו.

יהיו נא שורות הללו קצרות
בת שחיק נעצבת.
לתבר ידיד ורע ציון ומצבת.
הרבה אני רוצה לומר,
על אחים שנפלו ביד הגורל המר
אני רוצה לצעוק אליו, אל זה שבמרומים
מדיע הנחת להם ופניך אטומים?
בתרמילך אתה נושא מטען של רחמים.
איפה הפקרת איתם התמימים
במסוה של עץ עצמת עין,
והמה לא הספיקו לפרוח עדין
בזדון, אזניך אטומות משמוע
והם רק בקשו לגדול ולפרוח
סביב המדירה לא נוסף עוד לשבת איתם
אבל הם בנע צחוקם ועדידם
לא נניח להם ללכת כדממת הליל
הם לנצח אתנו ואנחנו אתם
הרעות הזו לא תנחם לעולם.

אחי טייב.

בוריס !

לכתוב על בוריס זה כמו להזכר
בתקופה נפלאה שנתיים חמימות בגדוד,
וכמובן בתקופת הטירונות שחלפה, לכן
אני גאה לכתוב חרוזים אלו איך
אהבו אותו כולם. זה לא פלא שהוא
בא אלינו מרוסיה הרחוקה לארץ
ישראל שלליבו היתה קרובה,
לגמור את תקופת שירותו,
גאה היה בגולני חילו.
היית לנו כאח דואג
ולמענינו היית גם שואג.

מפקדים נלחמו כדי שתיבחר להיות בצוותם
מכיוון שבנוסף למקצועיות שהוכחת היית הבדרן מכולם
כשהיינו יחד טירונים היה הכל בו
ועידוד קבלנו ממנו עם חיוכו
בלבנון הוכחת את כל כישוריך
זריזות, מקצועיות, אחראיות כן, אלה היו ימיך.
אף כשהיינו רעבים רק ללחם
התבשל שבוריס הכין היה אפילו עדיף משקם.
הוא היה אתנו זמן רב
ואתנו בוריס תשאר לעד.
איך הוא הלך להגן על המוצבים
והבייתה הוא לא שב, לשכונה, להורים.
כי קרתה תאונה, תאונת דמים
אי שם במעלה החרמון
יחד עם חברו צ'רלי בלסון...

אדי אלברט

צ'רלי !

התגלמות החיים הוא היה,
החוסס שבכל המחלקה.
כחברו הטוב הגיע אף הוא כעולה חדש
ולפי דבריו, לגולני ישר את עניו לטש
על הגיסה שלו הוא תמיד ניגן, שר בצרפתית
ותקנו אותו באהבה כשטעה במילות העברית
נימוסים היו אצלו אחת מהתכונות הבולטות
אופייני לשפמו הזהוב ועניו התכולות,
עבודתו היתה ללא דופי מלא התלהבות וכוחות
אפילו בתחילת הכשרתו כשהיה רץ מוטות
כשמפקדיו אמרו לו שהוא מצליח יפה בעבודתו
ראינו בבירור את שמחתו וזוהר היה כולו
בכתיבת שורות אלה מבלי שארגיש דמעות זולגות
עדיין את דמותך עיננו רואות ואת קולך אוזננו שומעות
למרות שהיה פעיל בנעשה במחלקה
שמש גם כספר, ויצאנו מבסוטים כשהסתכלנו במראה
כן, כולם ידעו שתספורת נהדרת עשה לראשנו
אתה, בטח ובטח עדיין אתנו...

אדי אלברט

ב ו ר י ס

חייל חכם ופשוט
על כולם אהוב,
גם באמון גם במנוחה
תמיד אהב לדבר
הציע ואמר
תמיד מה ששכח.

את בוריס אני מכיר עוד
מהטירונות,
בחור נחמד וצעיר
על מפקדים אהוב.
עם כולם הגיע לגדוד
לקו ולא לאימון
לאחר תקופה יפה ברמה
ירדנו לאימון בבקעה
היה לו מעט קשה
אבל מיד הסתגל לעובדה
וגלה ידע והבנה.
בכל השטחים, ביחוד במרגמה
והפך לטוב במחלקה.

אך הגורל התאכזר לו
צעיר עזב אותנו,
קשה בלעדיו במחלקה
וגם בכל הפלוגה
אנו אותו נזכור
בכל רגע ומאורע.
בכל מקום ופינה
בוריס בליבנו לעד.

אשר אלבז

צ' ר ל י

צעיר באח למחלקה
ואתה עדיין טירון,
אבל אותנו עזבת
גבר חסון וגיבור.

תמיד מסודר היית
לפינה יפה באוהל דאגת
וגם את הפק"ל לא הזנחת
כי פשוט חייל משקיע אתה.

יחד עם המחלקה ישבת
אחרי מסע ואימון,
אחרי ריצה ותירגול.
את הגיטרה אהבת,
ויחד עם כולם שרת
חבר טוב לכולנו אתה
ולעולם אותך לא נשכח.

האח צ'רל

צעיר יורד צופי מלא ונצחית היתה
אחותך צ'רל ותמיד ירדתי ללמוד.
שוללי מחפש על אחרים במחלקה
ורחוק חסון קייל באמון.
לדבר חסון את הגיטרה והגלגל,
אלגזו מחיל לשיר כשדודו מצטרף אלינו
החברים חופפים אומץ והופת חסירה קולחת
וחצב רוח מרוחם
בוריס שלנו מוציא מהארגז את ההפקעה שהכין לנו
מספר עוגות שהעליח לסחוב מהמטבח
ולפול חסונות החברה מרביצים ת'עוגה
ושותים ספה.

הגרי ורקבין מנצחים על הכריות והמחלקה מחגלגלת מצחוק
צ'רלי חופס את הגיטרה ומחיל לנגן.
החברה משתתקים ושירים שקטים ויפים להפליא מוטמעים מפיו
משהו מבטש שיר מסוים בצרפתית וצ'רלי אינו מסרב ושר.
בוריס שר וצ'רלי מנגן...
זוכרים את לילות השיר
נו, בסוף אפשר לשכוח
או סתם את הימים כשהתחשק לעשות שמח
ובוחרים בקורבן כדי לחגוג לו את יום ההולדת
אף כשהחל רק בעוד מספר חודשים
שירים זוללים ומאזינים, סתם מאושרים...
צ'רלי ובוריס אינם עמנו עוד
אולם זכרם ילווה אותנו לעולם
לעולם לא נשכח אתכם
מ ב ט י ה י ס !!!
דודו

על חברים שנפלו

מעולם לא כתתי על חברים שנפלו,
מעולם לא חשתי שאכתוב ובטח לא עליכם צ'רלי ובוריס.
קשה, קשה מאד לעכל את העובדה שאתם אינכם
שאתם כבר לא שייכים למחלקה,
שלא נשמע את דיבורו המיוחד של בוריס ואת הגיטרה של צ'רלי
קשה מאד לכתוב עליכם.
שניכם הייתם אתנו, חלק משלנו זה פשוט בלתי
נתפס וניתן להבנה שכרגע אין צ'רלי ואין בוריס.
רק חצי שנה הכרתי אותכם. אך דוקא חצי שנה,
שאותה לא אשכח לעולם.
כל אחד הוא דמות מיוחדת במינה. כל אחד סיגנון דיבור שונה
כל אחד והצחוק שלו ועם כל אחד הידידות המיוחדת שלי איתו.
קשה לשחזר את הרגעים שהיינו ביחד.
את השיחות שהיו לנו והעבודה שעשינו ביחד.
דוקא אתה צ'רלי שהתנדבת לשרת בצבא
וסירכת לעזוב את הפלוגה לטובת המפקדה
דוקא אתה צ'רלי שלא אהבת את הצבא
אך היית גאה לשרת בו.
היה לך קשה בגולני אך לא רצית לשמוע על משהו אחר
אתה ששימשת כספר בפלוגה רק כדי שהחברה יראו יותר טוב
מהטיפול שקיבלו אצל ספר הגדוד.
אתה תמיד שמסביבך התאספנו כולנו,
והעברנו את הערבים הארוכים בעזרת הגיטרה
לא אשכח לך צ'רלי את המכתב ששלחת אלי
לאחר שחרורי ובו 30 לירות שפעם נתתי לך.
את המילים הפשוטות שכתבת ואת ההבטחה שתקפוץ לבקר
בילתי אפשרי לסכם ולחיות את אותם חוויות
שעברו על כולנו.
אך אותך צ'רלי לעולם. לא אשכח תמיד תשאר חבר, וחבר טוב
בוריס היה טיפוס מיוחד, דבור כזה משונה ומצחיק
נמצא בכל מקום ונשמע בכל מקום מקובל, ואהוד
מאד על החברה.

עט ראש פתוח לדברים חדשים ועם השקפה מיוחדת עליהם,
כשבאתי למחלקה אמרו לי כשתלמד להכיר אותו תאהב אותו.
וכך זה היה. נוח מאוד לתקשורת וגלוי לב בצורה בלתי רגילה.
זכורה לי החדירה הראשונה שלי שבה השתתף גם בוריס
לילה שלם העברנו בשיחה ובסיפורים.
מצד אחד של הקו, בוריס העליז והמשעשע
ומצד שני של הקו בוריס הרציני והאחראי מאוד למעשיו
ולכל הסובב אותו
נעים מאד היה להכיר ולהיות אתך בוריס
אך קשה וכואב להפרד ממך.
תמיד תהיה לי זכור לטוב ולעולם לא אשכח אותך.

דן קמה.

אחלן אחוץ "כ"ף, בן מחזור" ולחיצת יד מטלטלת את גופי וכמעט תולשת את ידי ממקומה, "בוריס", זה מזכיר לי קטעים רבים שאפילו מחברת לא תספיק אבל אחד הקטעים הבולטים מתחיל בצהרי יום קיצו לזהט כחור נידח בבקעת הירדן. ואני דוחף את כתפי בין רגליו של בוריס ואוחז בידו מנסה לסחוב אותו "פצוע".

שנינו מתפקעים מצחוק ורק-המ"כ לוטש בנו עינים כועסות. ולפני זאת עלי להסביר -

בוריס ואני היינו באותו צוות בטירונות, כשבוריס החזק בעל הגוף המוצק ביותר ואילו אני הקל מכולם.

באותו יום לוהט לאחר אימוני הבוקר, החליטו המפקדים לבצע תחרות צוותים "אחד על אחד" (בסחיבת "פצוע")

כל צוות - "פצוע" כשהסוכב בראש הטרור.

האמת היא שעד היום הויכוח נמשך מה נחשב "לצופר" יותר להיות סוכב או "הפצוע", אבל מנסיוני האמינו לי

שלהיות פצוע זה לא נעים. (לפעמים אפילו כואב אימים) ועם בוריס תמיד היה לי אותו ויכוח מכיוון שלא רציתי להיות זונה לצוות שעלול להפסיד, עליתי על בוריס בתנאי שנתחלף באמצע...

- "טוב בוריס תוריד אותי, די כואב!"

- "לא עוד קצת אנחנו כבר מגיעים" - בהתנשפות.

- "אוף חלס נמאס לי להיות תמיד פצוע"

- "שתוק להיות פצוע זה כלום".

- "ת'ירדע מה? ת'רוצה לנסות?"

- "לא, אנחנו במקום השני".

- "הקפיצות מטמטמות אותי".

- "טוב בא נתחלף, אבל תדע לך שאם נפסיד זה רק בגללך".

- "אל תדאג אנחנו לא נהיה הכי אחרונים".

צוחקים, אני מנסה להרים את בוריס אחרי מטרים ספורים אני כורס תחת, אני דוחף את כתפי בין רגליו של בוריס ואוחז בידו, מנסה לסחוב אותו "פצוע".

שנינו מתפקעים מצחוק כשהמ"כ לוטש בנו עינים כועסות.

פרנץ.

"עצים בודדים שבוכים..."

גולני שלי הוא גולני שלאחר מלחמות. ימים ארוכים ולילות מתמשכים חוסר התכלית של המאבקים הבלתי נגמרים. כשכלום לא קורה ובלב תקווה שאכן לא יקרה.

גולני שלנו הוא גולני של הצבע האפור. סיור חדגוני הפותח יום אפור טרם אור ועם רדת יום עת כבה האור תמיד ימתין לחיל האפור לילה של כפור לילה שחור.

גולני שלנו הוא גולני של העץ הבודד ושל עוד שנה "אימנאייק" ו"טבלות יאוש" שאינו מסתיימות ו"מחזור אחרון"... איש גולני יבין.

יותר מכל

גולני שלנו הוא גולני אפור חסר תנאים

שממצב של אורח חסר אמצעים

עבר למצב של חייל חסר תנאים

המתתין ליום המחר

וכשזה מגיע, תמיד ישנו

מחר אחר.

ולכן הוא אף פעם לא שוכח

לקטר, לקטר ולקטר

והעץ בוכה.

גולני שלו הוא גולני מלחמות

גולני שלי - חיילים אפורים

ועצים בודדים

שבוכים.

נחמיה פרידקס (שפירר) חיל
(המחבר שירת כחובש בגדוד "הבוקעים הראשון",
תפל במהלך הקרב על החרמון, במלחמת יום
הכיפורים).

אני זוכר...

אני זוכר, את חיוכו של צ'רלי, חיוך שלא ירד מפניו הימים, חיוך שאי אפשר היה לעמוד בפניו. תמיד היה אחד שעזר, ותמיד דאג לאחרים, בדרך שבה דאג לעצמו. הוא היה אחד שלפעמים, אם היה צריך הוא היה מייצג את דעת הכל. אני זוכר איך היה פונה אל מפקדים ואומר: "אנחנו כל החברה חושבים שצריך להוריד את זה ולא את זה..". ובכל ענין שהיה לטובת החברה תמיד דאג שיהיה להם טוב. בחור מלא מרץ היה צ'רלי. תמיד ידע שעם בוא סוף שבוע עליו לדאוג לספר את החברה וכמובן כולם העדיפו את צ'רלי על בספר הגדודי. כי כשפנית לצ'רלי שאתה רוצה להסתפר הוא לא אמר בפסקנות - "אין לי זמן" ההיפך, תשובתו היתה: "תסלח לי, אבל יש לי מסדר וכשאתפנה אני אספר אותך". אני זוכר, איך שמר על הסדר והנקיון, צ'רלי דאג שכל דבר יהיה במקום ודאג למירב הנוחיות אפילו בתנאים הקשים ביותר. זה התחיל אצלו מסידור מיטה ועד לסידור בגדים. בסדר מופתי ממש דבר שהוא הרגל וחיוך מגיל צעיר והעביר זאת לחברה. החברה הבינו שרק אם יהיו מאורגנים היטב הם ירגישו בנוח. אני זוכר כשהיה אוחז בגיטרה אז כולם ללא קריאה שלו וללא כל סימן שנתן היו נאספים בהשמע צללי הגיטרה והמבטא הצרפתי שלו. צ'רלי ידע מתי לאחוז בגיטרה ולשיר. גם כשהיה עצוב וגם כשהיה שמח, ידעת זאת לפי הגיטרה. את רגשותיו היה מביע דרך הכלי היפה הזה. אני זוכר איך היה מוציא צרור ארוך של מחברת עם שירים ומתחיל לשיר. כולם היו מצטרפים אליו ופותחים בשירה אדירה. אני זוכר איך הוא ניגש לביצוע, את הגיטרה שם על רגלו הימנית כשהוא קצת גבוה מהיושבים לפניו.

את צ'רלי ואת בוריס הכרתי בבית הלל, כשהיינו בחורשת טל.

מהו צ'רלי? לדידי צ'רלי הוא התגלמות סוב הלב ובכלל כל הקשור ביחסים שכין האדם לחברו, במה הדברים אמורים? ובכלל, בכל הקשור בעזרה לזולת, בצורה מעשית יום יומית ובמילות עידוד ובעיצה טובה.

צ'רלי לא ראה זאת כיעוד לחיים, אלא דרך חיים, בצורה מופשטת, אך על כל המשתמע ממנה "כנות אמיתית".

ולא קשה היה להבחין כשצ'רלי כהרגלו עוזר לחבר ברצון הרב והאמון.

אין ניתן לפדות מהזיכרון לילות על לילות שהיינו יושבים מכונסים באוהל המחלקתי ושרים בקולי קולות ושרים בשקט, שמחים ומתבדחים ושומעים את צ'רלי פורט על גיטרה ושר שירים נהדרים בצרפתית ובעברית.

בוריס! כחייל היה בוריס הטוב במחלקה ובהצלחה לא מבוטלת היה גם מחליף מפקדים בתקופת הקו.

כחבר היה בוריס לדוגמא בכל הקשור בעזרה לחברים אם במסעות ובאימונים ואם בחיי יום יום במחלקה בוריס היה כלבוניק. מעולם לא חסר לו דבר ותמיד היה נותן לחברים.

בוריס אהב לעשות דברים בדרכו הוא, הוא היה עקשן אך מוזר כי תמיד צדק, תמיד הצליח בדרכו שלו.

ועל זה כבדוהו תמיד מפקדים כחיילים, כך התנהלו דברים בפלוגה אם נזכור ארועים משמחים כימי הולדת, או מסיבת שחרור היה בוריס מבקש לשיר שיר זה או אחר ברוסית היה נעתר לבקשת החברה ושר ברוסית.

זהו חלק מהווי מח' מרגמות ופלוגה מסייעת, בוריס וצ'רלי היו ותיקים והיו חלק בלתי נפרד מהמחלקה ומהפלוגה ותמיד היו.

הלכו לאג שני חיילים מהמחלקה, שני חיילים
שנמלו את הילדותיות שכל החייל הצעיר
את הרצונות שבעבודתו.
את הרצון לעזור שלכולם יהיה טוב.
לא גורל להפריד מכם צ'רלי ובוריס
כי תמיד תשארו איתנו, תמיד נראה אתכם כמו שהייתם
עם החופש, עם הזיעה ועם העצב שבלבכם
אין מה לאמר למשפחות שגירלו בנים בניכר
ובאו איתם להלחם את חייו עם ישראל
שום מילים לא עוזרות ולא מספרות הכל
דוקא אותם שני "עולים חדשים" שהיו במחלקה
דוקא אותם שני לוחמים שהם כל כך אהנו
וקשה מאד בלעדיהם
שני חברים שלא נשכח לעולם.
לא אוכל להפריד מכם צ'רלי ובוריס
כי תמיד אזכור אותכם.
כלום לא יעזור ולא ירגיע את הוריהם
ורק זכרונכם ישר אתנו.

דן קמה.

לחברי לנשק צ'רלי ובוריס

רצינו להנציח את שם של חברי אשר נלחמו מאיתנו
ואשר השאירו אצל גורל במחלקה.
לעולם לא נשכח את שם שני החברים טובים ביותר דברי
הספר וזכרון. ושכיוון שזו המציאות האוהבה. החלטתי לספר
מעט חוויות, המאפיינות את החיים במחלקה.
קשה מאד להפריד את שתי הדמויות המרכזיות של המחלקה, אשר
יר הגורל התאכזרה להם ונלקחו לעולם.
צ'רלי כלסון ידוע כחבר טוב וחייל משקיף, ובאשר שמינת בזמן
האימונים קריאת התלהבות "מרגמה מוכנה" ידעת שזה צ'רלי.
הבחור שתמיד רצה להיות בין הראשונים, בהצבת המרגמה ובצוות
להיות מס' 1. כשחוזרים מהאימונים צ'רלי מכין את המקלחת,
ואפילו אם זה אחרי חצות.
אני רוצה לספר סיפור שקשור אלי אישית, באחד מהימים, אחרי
האימונים שאני עדיין סירון במחלקה, חזרנו מאוחר מאימונים
וכמוכן הלכנו ישר לישון. אבל צ'רלי לא הסכים עם זה, בא
אלי וביקש ממני ללכת להתקלח. מכיוון שהייתי עייף לא
הסכמתי, אך הוא המשיך ללחוץ עלי, עד שהלכתי איתו.
הסתובבנו בין המקלחות ולא מצאנו מים חמים. צ'רלי הציל
את המצב הביא סולר והדליק את הבוילר והתקלחנו.
כשהשעה הייתה 2 בלילה.
צ'רלי תמיד אמר שמוטב ללכת לישון נקי אפילו שזה על
חשבון השינה. כמובן בפעמים שהלכתי לבד למקלחת צ'רלי
דאג לכל המחלקה גם יחד.
כיום שיצאנו לאימון וחזרנו מאוחר בלילה, צ'רלי
נשאר במאהל, והכין הפתעה למחלקה: הוא חילק על כל
מיטה בננה ואח"כ הלך לישון.
בוריס היה דמות במחלקה, כמעט כל דבר שהתרחש בוריס היה קשור
אליו כך או אחרת.
תמיד היה לו מה לומר ועמד על כך שדבריו צודקים, בחור חכם
ומחנך במחלקה.
אם רצינו להנות בזמן האימונים מצופרים, אוכל בשפע, היינו
צריכים לבחור להיות בצוות של בוריס, ושם כמובן היה ארגז
מאורגן עם לחם גבינות קפה ופרימוס.
פעם בוריס הביא אבטיחים לאימון, לאף אחד לא היה ברור
מהיכן זה בא. בוריס רק אמר השגתי את זה בשבילכם.
בוריס ידוע כרגם מעולה מס' 1. בתפקידו במחלקה לפעמים תפקד
כמש"ק והוכיח את עצמו.

י ע ו ל ס

אם העולם הוא יפה
אז למה בחורים מתים.
אם בחורים טובים ויפים
אז למה הם לא בעולם הזה.

כולם אומרים העולם אפור,
אבל כולם מרגישים בטוב
יום אחד עוזב אדם
לעולם אפל ושקט
ואז כולם מרגישים ברע.

המח הקטן של האדם
לא יכול להבין את העולם,
אבל אפשר רק להמשיך
לחיות ולקוות
שהיו ימים טובים יותר.

אשר אלבז

בפעם האחרונה שראיתי אותו היינו בנועימה, וצלם את החברה
למזכרת כששאלתי אותו מתי אקבל את התמונות אמר לי: "לא
חושב שאראה אותך מכיוון שאתה יוצא לקורס"...
למדה הצער כך היה כשהייתי בקורס קבלתי את הבשורה הכואבת
הזאת וקשה היה לי להאמין שצ'רלי ובוריס אינם אתנו עוד.
לסיום אני רוצה להבטיח לחברי הטובים לנשק
"אזכור אותכם לעולם"

חברכם לנשק
ווקנין סימון

תרצה ברגל תפילה

תן לנו כוח שוב לשאת ברעדה על כמינו
את מנש חכסף — תפארת בנינו.
תן לנו כוח — לשמוח
ולבכות עד כלות.

תן לנו כוח להכיל בתוך חלב האחד
את שכרון השמחה הגדולה ואלפי חינונות.
תן לנו כוח לחביט בעיני אלמונות בשכולן,
לעמוד בדממה מול אין סוף צערן.

תן לנו כוח — לשכוח
הנקסם והדם.
תן לנו כוח לשוב מן חטנק אל יום חג ויום חול,
לזרוע חסה של מחר בשדח-קרב של אתמול.

שערהגולן

אין שום מילה בשום ספר המוכר לי,
המסוגלת ביחד עם עוד מילים לחאר את גודל האבירה.
אין אף אמצעי אמנות שאפשר להעזר בו
בכדי לחאר מיחס צ'רלי ובוריס.
כל מה שנותר לי הוא לנסות, לנסות ולהחקדם.
אך נסיונות אלו נועדו לכישלון מתחילתם, בזה אין ספק.
האמינו לי באמונה מלאה שבחור אחד שמתמר להגיד
"הכרתי את צ'רלי ובוריס טוב".
כי כל מה שנכתב עליהם הוא בספקנות מילים המעטה,
כן שריר וקיים.

אילן רז

שאלה לי אליך אלוהים: "למה, למה תמיד הטובים הולכים"
למה גם לי זה צריך לקרות? למה גם אני חייב לאבד חברים?
אלוהים, אלה החברים הכי טובים..."
קשה, קשה להאמין שבאמת הם הלכו
הרי רק בכדי להנות מטיול נסעו.
העינים דומעות, אין כבר כח לבכות
אך האמהות עדיין בוכות, איש לנחמן לא יכול
נושאות עניהן הדומעות אליך ושואלות "אם נתת למה לקחת,
למה מוקדם כל כך?"

אלגלי משה

